

ת"פ 43925/07/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד גאברין, אמין באסתי, סלאח אל דין עליאן

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט אריה רומנוב

ת"פ 43925-07-14

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מוחמד גאברין
2. אמין באסתי
3. סלאח אל דין עליאן

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד מוריה ביינה; עו"ד עמיחי מרקס

ב"כ נאשם 1: עו"ד וסים דכוור

ב"כ נאשם 3: עו"ד ריאד סועאד

גזר דין ביחס לנאשמים 1 ו-3

רקע:

1. עניינו בעבירות שנעברו על ידי הנאשמים וחבריהם בעקבות רצח הנער מוחמד אבו חד'יר ז"ל. בתיק שלפניי הוגש כתב אישום נגד שלושה נאשמים, ובנסיבות שאין צורך לפרטן נאשם 2 זוכה והדין בעניינו הסתיים. גזר דין זה ניתן בענינים של נאשם 1 ונאשם 3 (להלן: "**הנאשמים**").
2. בתחילה כפרו הנאשמים בעובדות שיוחסו להם בכתב האישום, והתיק נקבע לשמיעת ראיות. במועד שהיה קבוע לשמיעת ראיות ואשר אליו התייצבו עדים (31.5.16), הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדרי טיעון במסגרתם הודו הנאשמים בכתבי אישום מתוקנים שהוגשו נגדם והם הורשעו על פי

הודאותיהם. לאחר ששירות המבחן הגיש תסקירים בעניינם של הנאשמים, טענו הצדדים לעונש.

3. בהכרעות הדין הורשע כל אחד מהנאשמים בביצוע שתי עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, במסגרת שני אישומים. כעולה מכתבי האישום המתוקנים, האירועים שהובילו לאישומים אירעו בימים 4.7.14 ו-5.7.14 על רקע הרצח של הנער מוחמד אבו חד'יר ז"ל.

4. האירוע נשוא האישום הראשון אירע ביום 4.7.14 בין השעה 23:00 לחצות. במועד זה חברו הנאשמים לאחרים וקשרו קשר לפגוע ביהודים על ידי ידיו אבנים ובקבוקי תבערה לעבר נוסעים בכביש, ברחוב משה ברעם בירושלים. נאשם 1 הביא בקבוקים, חומר דליק וחומרי בערה לצורך הכנת בקבוקי תבערה. הנאשמים שפכו אל תוך הבקבוקים את החומר הדליק, קרעו חתיכות בד והכניסו אותן לפיות הבקבוקים. לאחר מכן, הציתו אחרים את בקבוקי התבערה והשליכו אותם לעבר כלי רכב של נוסעים שזוהו על ידם כיהודים, וזאת כשהנאשמים עומדים בסמוך לאחרים. הבקבוקים פגעו בכביש, ואחד מהם אף פגע בכלי רכב, והתלקחו. כמו כן, ידו הנאשמים אבנים לעבר כלי הרכב שנסעו במקום אותה עת.

5. האירוע נשוא האישום השני אירע למחרת היום, היינו ביום 5.7.14, גם כן בין השעה 23:00-לחצות. הנאשמים חברו לאחרים וקשרו קשר לפגוע ביהודים על ידי ידיו אבנים לעבר נוסעים בכביש דב יוסף. לאחר מכן ידו הנאשמים אבנים לעבר כלי רכב שנוסעיהם זוהו על ידם כיהודים. כתוצאה מכך, נופצו שמשות וגרמו פגיעות פח למספר כלי רכב.

תסקירי שירות המבחן

6. תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 מפרט כי הנאשם הינו בן 20, רווק, ומתגורר בבית הוריו. משפחתו של הנאשם מתוארת כנורמטיבית ובעלת תפקוד תקין. הנאשם השלים 10 שנות לימוד ולאחר מכן התחיל לעבוד ולהתמקצע בתיקון אופנועים. לפני מעצרו עבד הנאשם במוסך לתיקון אופנועים בשכונת תלפיות בירושלים, ועקב מעצרו במסגרת האישומים שלפני הפסיק את עבודתו שם. בחצי השנה האחרונה עובד הנאשם במוסך רכב של אביו בשכונת ארמון הנציב, עקב תנאי מעצר הבית המגבילים בהם הוא שוהה. בתסקיר נאמר כי לנאשם אין עבר פלילי, וכי הוא קיבל על עצמו אחריות ביחס לביצוע העבירות בתיק שלפני, ומביע חרטה על מעשיו. במסקנות התסקיר, שירות המבחן הביע דאגה מהפער הקיים בין ניהול אורח חייו התקין של הנאשם והכחשת קיומו של רקע אידיאולוגי לעבירות אותן ביצע. עם זאת צוין כי ההליך המשפטי בעניינו מהווה גורם מציב גבול ומרתיע. המלצת שירות המבחן לענישה הייתה עונש מאסר בפועל, לצד עונש מאסר על תנאי וקנס כספי.

7. בתסקיר שערך ציין שירות המבחן, כי הנאשם שלל בפניו זריקת בקבוקי תבערה וטען כי רק הכין את הבקבוקים. שירות המבחן התרשם, כך נראה, כי בדברים אלה של הנאשם יש נטייה לצמצום חלקו באירוע והקטנתו. בפתח טיעוניו לעונש עמד ב"כ הנאשם על כך, שהנאשם לא הורשע בזריקת בקבוקי התבערה, ולכן הדברים שאמר לשירות המבחן היו דברי אמת ולא היה מקום לזקוף לחובתו דברים אלה.

בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשם כי בית המשפט יחזיר את התיק לשירות המבחן על מנת שיגיש תסקיר משלים תוך התייחסות למצב הדברים לאשורו. לא ראיתי מקום להיענות לבקשה זו, שכן אינני סבור כי עניין זה היה גורם מכריע בהמלצת שירות המבחן, ומכל מקום הוא אינו גורם מכריע מבחינת שיקול הענישה. נאשם 1 הורשע בכך שהוא הביא בקבוקים, חומר דליק וחתיכות בד, והוא היה שותף להכנת בקבוקי התבערה. הוא אמנם לא הצית את הבקבוקים ולא זרק אותם אלא רק עמד לצדם של הזורקים. אלא שדומה, כי חלקו של הנאשם בהבאת החומרים ובייצור הבקבוקים אינו נופל מחלקם של הזורקים, ויתכן מאד שאף עולה עליהם.

8. נאשם 3, בן 20, גם הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי עד למעצרו. בתסקיר שהוגש בעניינו מפורט כי הנאשם השלים 12 שנות לימוד וכי יש לו תעודת בגרות פלסטינית; כי לנאשם אין עבר פלילי; כי הנאשם עבד מגיל 17 במאפיה, עבודה אותה הפסיק לטובת עבודות מזדמנות כחצי שנה טרם למעצרו. לאחר שהתנאים המגבילים בהם היה מצוי אפשרו זאת, חזר לעבוד במאפיה.

9. נאשם 3 היה בטיפול שירות המבחן במסגרת צו פיקוח שניתן בהליך המעצר שלו. בתסקיר שירות המבחן מתואר כי הנאשם הגיע לפגישות פרטניות במסגרת הטיפול, וכי הנאשם עבר תהליך של התרחקות מחברה עבריינית ומתרכז בעבודתו.

10. עם זאת ציין שירות המבחן, כי נאשם 3 התקשה לקחת אחריות על ביצוע העבירות והתקשה להתייחס למניעיו לביצוע העבירות. בגורמי הסיכוי התייחס שירות המבחן להעדרו של עבר פלילי, החרטה שהביע הנאשם על מעשיו ותפקודו התקין בלימודיו ובעבודתו. שירות המבחן העריך את הסיכון לביצוע עבירות נוספות כנמוך-בינוני. שירות המבחן התקשה להמליץ על ענישה מתאימה בעניינו של נאשם 3 לנוכח העובדה שלא לקח אחריות מלאה על מעשיו. עם זאת, המליץ כי במידה ויוטל עונש מאסר, לא יהיה זה מאסר ארוך, על מנת שהנאשם לא יפתח דפוסים עברייניים בעת מאסרו.

טיועונו המאשימה לעונש:

11. המאשימה טוענת כי המעשים אותם עשו הנאשמים הם חמורים ומצדיקים ענישה מחמירה. העבירות בהן הורשעו הנאשמים קדמו לתיקון 119 לחוק העונשין ועל כן תיקון זה אינו חל על המקרה שלפנינו. בין כך ובין כך, המאשימה טוענת כי מדובר בעבירות שהן "מכת מדינה" ועל כן יש להטיל על הנאשמים עונשים המבטאים את חומרת המעשים ואת שיקולי הענישה המתחייבים והנוהגים ביחס לעבירות מסוג אלה.

12. באשר לתוצאות ביצוע העבירות טוענת המאשימה, כי האבנים אותן יידו הנאשמים פגעו בכלי רכב וגרמו לנזקים, ויש בכך כדי להוות שיקול להחמרת הענישה. לכך מוסיפה המאשימה, כי עצם העובדה שהנאשמים ייצרו בקבוקי תבערה יש בה גם כדי להחמיר בעונשיהם. המאשימה טוענת, כי מתחם העונש המתאים לעניינו הוא בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

13. ביחס למיקומם של הנאשמים בתוך מתחם העונש טוענת המאשימה, כי מיקומם של הנאשמים הוא בשליש התחתון של המתחם, וזאת לנוכח היעדרו של עבר פלילי אצל מי מהנאשמים והבעת החרטה. עוד טענה המאשימה, כי הנאשמים כפרו באישומים והודאתם ניתנה רק בחלוף למעלה משנה וחצי מהגשת כתבי האישום. בנוסף, המאשימה מבקשת להבחין בין נאשם 1 לנאשם 3 לעניין העונש. המאשימה מבקשת להשית על נאשם 3 עונש מאסר חמור יותר בחודש, לנוכח העובדה שנאשם 3 התקשה בנטילת אחריות מלאה על מעשיו ולא היה מעורב בהליך שיקומי משמעותי.

טיעוני הנאשמים לעונש:

14. ב"כ נאשם 1 טוען, כי האינטרס הציבורי לא יקודם במאומה אם בית המשפט יחזיר עתה את הנאשם אל מאחורי סורג ובריוח לאחר שהיה נתון במעצר ממש במשך תקופה של למעלה מחודשיים, ולאחר שהיה נתון למעלה משנתיים בתנאים מגבילים. תחילה מעצר בית מלא ואחר כך מעצר בית לילי. לטענת ב"כ הנאשם, מדובר באדם צעיר אשר יש לאפשר לו לבנות את חייו. בהקשר זה מלין ב"כ נאשם 1 על כך ששירות המבחן לא נתן דעתו לשיקולי השיקום של הנאשם, והוא מבקש כי בית המשפט יחזיר את התיק לשירות המבחן ויבקש את התייחסותו גם לעניין זה.

15. ב"כ נאשם 1 ציין בטיעונו, כי הנאשם עובד מזה שנה ומחצה. הנאשם הוא בעל מקצוע, עובד במשרה מלאה, ומנהל אורח חיים נורמטיבי. בעניין זה הציג ב"כ הנאשם מכתב ממעסיקו שכתב כי הנאשם הוא עובד טוב, רציני וישר.

16. עוד נטען, כי יש לתת משקל לכלל בדבר אחידות הענישה ולקבוע את עונשו של הנאשם תוך התייחסות לעונשים שנקבעו ביחס לאחרים שהשתתפו באירוע.

17. ב"כ הנאשם עמד על כך, שהמאשימה טענה למתחם אחד בשני האישומים, ובהתאם לכך יש לגזור את דינם של הנאשמים (עמ' 41 ש' 15-16).

18. בסיכומו של דבר, ב"כ הנאשם עותר לכך שבית המשפט יימנע מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל, ויטיל על הנאשם עונש מאסר אותו הוא יוכל לרצות בעבודות שירות.

19. ב"כ נאשם 3 טען, כי מדובר בעבירות שבוצעו בעידנא דריתחא, ולא בעבירות מתוכננות שמבוצעות לאורך זמן ובאופן חוזר. לדבריו, תושבי הכפר בית צפאפה, עליו נמנים הנאשמים, מדירים עצמם מפעילות בעלת אופי לאומני. וכלשונו: "בבית צפאפה, על אף המצב המשוער בו אנו חיים, לא מיוחס לתושבי בית צפאפה שום מעורבות בפעילות כזו, דבר המצביע על א(ע)דנא דריתחא, במיוחד כשהאירועים בוצעו יום אחרי יום... מאז אותו אירוע ומאז מעצרו של אותם צעירים, בעצם כל תושבי הכפר לא מעורבים בפעילות הזו... אנו רואה שלא רק הקטינים האלה למדו את הלקח אלא כפר שלם של 20-25 אלף איש מאז אותו אירוע לא מעורב בדברים מסוג זה. כל מכובדיו וכל צעיריו התרחקו מהדברים האלה.... האם אנו צריכים לחזק את המרקם החברתי המבורך הזה או שמא אנו רוצים לזרוע

נתק ומתחילים בדברים שיכולים להרוס את החיים המשותפים האלה שם? אני חושב שהתשובה צריכה להיות ידועה" (עמ' 40).

20. באשר למתחם העונש טען ב"כ הנאשם, כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לשני האירועים, שכולם בוצעו על אותו רקע ובאותה אווירה, שאיננה עוד. כן חזר ב"כ של נאשם 3 על הטענה כי יש לקבוע את מתחם העונש ביחס לקביעות שנקבעו בעניין הנאשמים האחרים שהיו מעורבים באירועים נשוא האישומים, ונשפטו בפני מותבים אחרים. עוד טוען ב"כ נאשם 3, כי לא הוכח קיומו של נזק כתוצאה מביצוע העבירות, ואיש לא נפגע כתוצאה ממעשי הנאשמים.

21. באשר למיקומו של הנאשם בתוך מתחם העונש, טוען בא כוחו כי אין מקום להשית עליו עונש חמור יותר מאשר על נאשם 1, וזאת לנוכח העובדה שנאשם 1 הביא את החומרים לייצור בקבוקי התבערה. כן בהקשר זה נטען ביחס להליך הטיפול. ב"כ נאשם 3 התנגד לטענות המדינה והפנה לכך שנאשם 3 השתתף בתהליך טיפולי בשירות המבחן, כפי שפורט בתסקיר. עוד נטען, כי יש לקחת בחשבון את תקופת מעצרו של הנאשם, ואת התקופה הארוכה שבה היה נתון במעצר בית ובתנאים מגבילים.

22. בנוסף טען ב"כ הנאשם, כי נאשם 3 נרשם ללימודי הכנה לאוניברסיטה, וכי יש לתת משקל לפוטנציאל השיקום המלא. כן נטען, כי מדובר בנאשם שהינו "בגיר צעיר". לנוכח האמור טוען ב"כ הנאשם, כי יש לסטות ממתחם העונש כלפי מטה בקביעת עונשו של הנאשם.

23. בסיכומו של דבר, גם ב"כ נאשם 3 מבקש כי בית המשפט יטיל על הנאשם עונש מאסר אותו ירצה בעבודות שירות.

דין והכרעה

24. הנאשמים נמנים על חבורה של צעירים שהשתתפו באירועי ליל 4.7.14 וליל 5.7.14 שעיקרם תוארו בשני האישומים שיוחסו להם, ואשר בגינם הם הורשעו. פרט לנאשמים שלפניי ולנאשם הנוסף שהואשם איתם בכתב האישום ואשר זוכה כפי שצוין לעיל, הועמדו לדין בקשר לאירועים אלה עוד שמונה נאשמים שעניינם כבר הסתיים. נאשמים אלה נשפטו לפני חבריי: כב' השופט משה דרורי; כב' השופט משה יועד הכהן; כב' השופט אמנון כהן; וכב' השופטת שירלי רנר [ת.פ. 43972-07-14; ת.פ. 24284-07-14; ת.פ. 43923-07-14; ת.פ. 43996-07-14; ת.פ. 55411-07-14; ת.פ. 43996-07-14]. יצוין, כי עניינו של אחד הנאשמים הגיע לבית המשפט העליון בערעור שהוגש על ידו והתקבל [ע"פ 8718/15].

25. הנובע מהאמור הוא, שבצד ההתחשבות במדיניות הענישה וברמה העונשית הנוהגת בדרך כלל בעבירות מסוג אלה בהן הורשעו הנאשמים, יש לתת משקל של ממש לכלל בדבר אחידות הענישה, ויש לשאוף לכך שהיחס הפנימי בין הנאשמים - כל אחד לפי חלקו ונסיבותיו - יהיה הולם. דברים אלה אמורים, בין היתר, בשים לב לרקע המיוחד של הפרשה שלפנינו, כלומר לכך שמעשיהם של בני החבורה

נעשו בעידנא דריתחא כלשון ב"כ נאשם 3, מתוך סערת נפש וטלטלה שאחזה בנאשמים וחבריהם בעקבות הירצחו של מוחמד אבו ח'דיר ז"ל. כידוע לכל, במציאות חיינו יש לא מעט מקרים מעוררי טלטלה וסערת נפש, ומובן שאין הם מצדיקים תגובה אלימה ופריקת עול. עם זאת, כפי שהדבר נעשה ביחס לכל עבירה שנעברה, לא ניתן להתעלם כליל מהרקע לביצוען של העבירות שנעברו על ידי הנאשמים שלפניי (השווה דברי חברי, כב' השופט מ. דרורי, בסעיפים 93-95 לגזר הדין שניתן על ידו בת.פ. 43972-07-14).

26. כפי שצוין, המאשימה טענה למתחם אחד ביחס לשני האישומים, ובהתאם לכך אגזור את דינם של הנאשמים [השווה סעיף 41 לגזר דינו של כב' השופט משה יועד הכהן בעניינו של מחמד עליאן]. מצאתי כי יש להעמיד את מתחם העונש בנסיבות המקרה שלפנינו, על 10-36 חודשים.

27. עיון בפסקי הדין שניתנו ביחס לנאשמים האחרים מעלה, שהנאשמים בפרשה זו אינם עשויים מקשה אחת. ההבדל העיקרי בין הנאשמים נעוץ בטיב המעשים עליהם כל אחד מהנאשמים נתן את הדין; בנוסף, יש הבדל במספר האישומים שיוחסו לכל אחד מהנאשמים (אחד או שניים); בגילו של הנאשם ובשאלת היותו של הנאשם בגיר או קטין; במידת שיתוף הפעולה של הנאשם עם הרשויות; ובנסיבותיו האישיות.

28. יש נאשמים שחלקם התבטא אך בכך שהם נכחו במקום בו שהו בני החבורה, ובנוכחותם זו הם חיזקו את ידי החבורה [ע.ס. בת.פ. 43972-07-14 וע.ע. בת.פ. 43996-07-14]; יש נאשם שתפקידו היה לתצפת [ע.ח. בת.פ. 55411-07-14]; יש נאשם שיידה אבן אחת [אמיר יגמור בת.פ. 43923-07-14]; ויש נאשם שיידה מספר אבנים [מ.ס. בת.פ. 43996-07-14].

29. באשר לגילם של הנאשמים האחרים - שניים מבין הנאשמים האחרים היו בגירים בעת ביצוע העבירות (מחמד עליאן ואמיר יגמור) ושישה מבין הנאשמים היו קטינים. כאמור, חלק מהנאשמים נתנו את הדין על אירוע אחד וחלק על שני אירועים.

30. לא ארחיב ואפרט את עניינו של כל אחד ואחד משמונת הנאשמים האחרים (אשר רובם, אם לא כולם, שהו בתחילת הדרך זמן מה במעצר). אסתפק בכך שאומר, שעניינם של שלושה נאשמים הסתיים בהטלת שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה [ע.ס.; ע.ע.; וע.ח.]; עניינו של נאשם אחד הסתיים בהטלת שירות לתועלת הציבור בתוספת הרשעה [ט.א.ס.]. עניינם של שלושה נאשמים הסתיים בהטלת עונשי מאסר בעבודות שירות [מ.ס.; אמיר יגמור; ומ.ס.]. רק עניינו של נאשם אחד הסתיים בהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל. הכוונה היא לנאשם מחמד עליאן עליו הוטל עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 10 חודשים.

31. אני סבור, כי עניינם של שני הנאשמים בתיק זה, הוא החמור מבין כל הנאשמים שנדונו בפרשה זו. אך מובן, שיש הבדל של ממש בין מי שסייע לאחרים בעצם נוכחותו במקום או מי ששימש כתצפיתן, לבין מי שהביא את החומרים לייצור בקבוקי תבערה ומי שייצר אותם. כך גם יש הבדל בין מי שהורשע באישום אחד בשל זריקת אבן אחת (אמיר יגמור) לבין אלה שהורשעו בשני אישומים שאחד מהם, הקל מבין

השניים, הוא זריקת מספר אבנים שפגעו בכלי רכב והסבו להם נזק.

32. כפי שצוין, העונש החמור ביותר שהוטל על מי מבין שמונת הנאשמים האחרים, הוא עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 10 חודשים, שהוטל על הנאשם **מחמד עליאן**. נאשם זה הורשע בשני אישומים: באישום הראשון הוא הורשע בכך שבאירוע שהתרחש ביום 4.7.14, לו היו הנאשמים שותפים, הוא יידה אבן אחת. באישום השני הוא הורשע בכך, שבאירוע מיום 5.7.14 (מדובר באירוע אחר מזה בו הורשעו הנאשמים), הוא יידה אבנים לעבר רכב במטרה לפגוע בו, אך הרכב נמלט מהמקום במהירות והאבנים חלפו בסמוך אליו [גזר הדין של כב' השופט משה יועד הכהן בת.פ. 14-07-24284].

33. אני סבור, כי עניינו של **מחמד עליאן** הוא הקרוב ביותר לעניינם של הנאשמים בתיק זה, ובהתייחס אליו יש לגזור את עונשיהם של הנאשמים.

34. עמדתי לעיל על כך, שמעשי הנאשמים וחבריהם נעשו מתוך טלטלה וסערת נפש. אכן, הרושם המתקבל מהנאשמים עצמם, ממשפחותיהם ומסביבתם הוא, שאין מדובר במי שמונעים מאידאולוגיה עמוקה או משטמה עזה. ואולם כפי שצינתי, גם כאשר יש טלטלה וסערת נפש, לא ניתן להצדיק פריקת עול ותגובה אלימה. במקרה הנדון, הנאשמים היו שותפים לאירועים שהתרחשו בצירי תחבורה מרכזיים בירושלים והיה בהם כדי לפגוע בגוף, ובנפש, וברכוש, כמו גם בחופש התנועה של תושבי העיר.

35. ציינתי את בקשת הסנגוריה להחזיר את התיק לשירות המבחן על מנת שייתן דעתו לשיקומם של הנאשמים. לא ראיתי מקום לעשות זאת, משום שאני מקבל את דברי באי כוחם כי הנאשמים הם אנשים נורמטיביים המבקשים לנהל אורח חיים נורמטיבי. אני מוכן להניח בעניין זה את כל ההנחות שפועלות לזכותם של הנאשמים. ואולם כידוע, שיקומו של נאשם הוא רק אחד מבין השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו לגזור את דינו של הנאשם.

36. חומרת מעשי הנאשמים ושאר שיקולי הענישה החלים ביחס לעבירות מסוג אלה שנעברו על ידי הנאשמים, מחייבים הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל. הנאשמים מציינים את הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות, ואולם חלוף הזמן נובע, בין היתר מכך, שהנאשמים הגיעו להסדר טיעון עם המאשימה, רק בפתח ישיבת ההוכחות שנקבעה.

37. ציינתי, כי עניינם של הנאשמים הוא החמור ביותר מבין הנאשמים שנדונו בפרשה זו וכי יש לגזור את עונשיהם בהתייחס לעונש שהוטל על **מחמד עליאן**. חישוב "מתמטי-טכני" צריך להביא לכך, שהעונש שיש להטיל על הנאשמים יהיה חמור בצורה משמעותית מעונשו של מחמד עליאן. זאת משום שבשונה ממחמד עליאן, שני הנאשמים היו שותפים לייצורם של בקבוקי תבערה ומשום שהם ידו אבנים שפגעו בכלי רכב והסבו להם נזק.

38. עם זאת ומאידך, יש לתת משקל לעובדה שבמועד ביצוע העבירות היו הנאשמים כבני 18.5 (נאשם 3) ו-19 (נאשם 1) בעוד שמחמד עליאן היה כבן 23 (או 24). בנוסף, יש לתת משקל לעובדה שלאחר שהנאשמים שוחררו ממעצר, הם היו נתונים במשך תקופות לא קצרות בתנאים מגבילים. נאשם 1 היה במעצר בית מלא במשך תקופה של כ-7 חודשים (מיום 21.9.14 ועד ליום 16.4.15), כאשר עמוד 7

בחלק מהתקופה הוא שהה שלא בביתו. לאחר מכן, ומאז יום 16.4.15, הוא שוהה במעצר בית לילי. גם נאשם 3 היה במעצר בית מלא במשך תקופה של כ-7 חודשים (מיום 28.8.14 ועד ליום 22.3.15), כאשר בחלק מהתקופה הוא שהה שלא בביתו. גם נאשם זה שוהה מזה תקופה ארוכה (מיום 22.3.15) במעצר בית לילי.

39. המאשימה סבורה כי עונשו של נאשם 1 צריך להיות קל, במידת מה, מעונשו של נאשם 3, ואולם לא ראיתי הצדקה לעשות זאת. אינני סבור כי ההבדל בין התסקירים מצדיק שוני בענישה, מה גם שביחס לנאשם 1 יש גורם מחמיר המתבטא בכך, שהוא היה זה שהביא את הבקבוקים, החומר הדליק והבדים, באמצעותם הוכנו בקבוקי התבערה. אני סבור, אפוא, שיש להטיל על שני הנאשמים עונשים זהים.

40. **סוף דבר.** אני מחליט להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

1.

א. 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי התקופות בהן היו במעצר. נאשם 1 היה במעצר מיום 17.7.14 ועד ליום 21.9.14; נאשם 3 היה במעצר מיום 17.7.14 ועד ליום 28.8.14.

2.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעברו בתוך שנתיים ממועד שחרורם ממאסר את העבירה בה הורשעו.

42. הנאשמים יתייצבו לריצוי עונשיהם ביום 8.1.17.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ד כסלו תשע"ז, 14 דצמבר 2016, במעמד הנוכחים.